

JAK BÝT ŠIK V PAŘÍŽI

**MARIANNE
LEVY**

*Tři odvážné ženy a jedna
malá francouzská revoluce*

edice **7** lásky

Styl je v osobitosti! Aspoň Capucine s Karine v to pevně věří. Mladé Pařížanky se stejným vkusem i smyslem pro humor se potkají na pařížském Levém břehu, kde vládne přísný diktát módy. Brzy se shodnou, že je čas vyhodit spoutávající pravidla do vzduchu. A spustí módní blog Chic, který se záhy stane hitem.

Imaginární Chic totiž vtipně glosuje módní trendy. Chic přesně ví, jaké kousky si vybrat a jak je nosit, aby každá žena podtrhla své přednosti. Z Chic se jednoduše vyklubala nejikoničtější z ikon Paříže!

Malý problém? Chic je pozvaná do prestižního televizního pořadu a mediálně nezkušená Capucine se má stát její tváří.

Všechno by asi skončilo fiaskem, kdyby se k týmu nepřipojila třetí mušketýrka Marjolaine, elegantní dáma s bílým mikádem a s duší „květinových dětí“, která se v dravém mediálním světě vyzná. A Chic opět zazáří.

Jenže to už je podvodu kolem Chic na stopě i jeden zatraceně pohledný novinář a věci se začínají komplikovat...

MARIANNE LEVY

Jak být šik v Paříži

MARIANNE LEVY

JAK BÝT ŠIK V PAŘÍŽI

Přeložila Hana Davidová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dress Code et petits secrets © Pygmalion, a department of

Editions Flammarion, Paris, 2019

Published by Flammarion SA, Paris

Translation © Hana Davidová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-624-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-623-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-220-2 (print)

PAŘÍŽ

*Všem, které mi ukázaly cestu,
když se odhodlaly pokoušet své štěstí.
Všem dobrým vílám,
které je k tomu zásadním způsobem postrčily.
A zvláště těm mým.*

*„Především buďte hrdinkami,
a ne oběťmi svého života.“*

Nora Ephronová

Předmluva

Alfred de Musset píše: „V lásce jsme často zklamaní, často zranění a často nešťastní; ale milujeme a na samém prahu života se otočíme, pohlédneme zpět a řekneme si: často jsem trpěl, někdy jsem se mýlil; ale miloval jsem.“¹

Sun Tzu říká: „Celé válečné umění spočívá v podvádění.“

Mariah Carey zpívá: „Samota je nanic.“

A já, Capucine, hrdinka tohoto románu, s nimi sto-procentně souhlasím.

¹ Neradno s láskou zahrávat si, Artur, Praha 2011, překlad Ján Simkanič (Pozn. red.)

Nesnám jistoty, pravdy a parmazán. Nejde o princip. Ale o pragmatismus. Je to systém sebeobrany chránící mě před těmihle ďábelskými vynálezy, které nakonec vždycky přinesou jen zklamání. Stop. Žádné negativní myšlenky. To je špatně. Za čtrnáct dní jsou totiž Vánoce. Miluju Vánoce. Žádné jistoty. Žádné pravdy. Žádný parmazán.

Jen láska. A já mám jistý sklon milovat až příliš, vášnivě, k zbláznění. Víc než cokoli jiného.

Když se takhle nechám unést, K. si vždycky povzdechne a pronese: „Holka si to zase maluje.“ M. vždycky vyčká a připomene: „To má pojmenování, říká se tomu intelektuální kreativita.“ Mé kamarádky už mají zaběhané role. *Good cop. Bad cop.* Hodný a zlý policajt. Přesně jako ve filmu. Já jim to nezazlívám. Je to jejich způsob, jak mě chránit. Podle M. mě má „intelektuální kreativita“ v životě ušetřila spousty věcí. Teď mám ale neblahé tušení.

Ta má kreativita se mě právě chystá opustit.

Přesto bych se měla cítit ve své kůži. Přihrála jsem šance na svou stranu. Dala jsem si s nimi sraz v Big Storru, v naší oblíbené zkušební kabině. Na místě, kde to člověku myslí nejlíp. Utopie proměněná v realitu. Tady, v tomhle obřím obchodě v srdci Paříže, je svět dokonalý. Jak dobře se dá rozumět těm lidem, kteří jsou stále usměvaví, vymydlení a hlavně vědí, že na tom, prožívat něco intenzivního s párem bot, není vůbec nic špatného. Kouzelný a poklidný svět, kde se člověk může nechat unášet četbou románu a bořit se přitom do kanape jako doma v obýváku. A snad i líp než tam. Protože tady kanape nikdy nevyhlíží deprimovaně a regály knihkupectví v prvním patře jsou tak dokonale uspořádané, že by člověk udělal cokoli, jen aby už mohl vzít do ruky příručku *Po smrti přijde krásný život, slibujeme*. A jen o pár kroků dál jsou dokonce i tuny věcí k zakousnutí. Prostě sen.

K. dorazila jako první. Vešla bez klepání.

„Tahle ‚urgentní urgence‘, to je kvůli tý naší smlouvě, co?“ zeptala se během toho, co se soukala z obří péřovky, pod níž se maskovala.

Trošku křečovitě jsem se usmála.

Bylo dost logické, že ji to napadlo. Náš blog *Chic* měl rekordní návštěvnost. A my podepsaly s jedním nakladatelem smlouvu na knížku shrnující všechny naše články. Hlavní myšlenka? Podpořit ženy, aby se staly samy sebou. Dodat jim odvalu, aby se vzepřely poslušnosti, odhodlání skoncovat s vymýváním mozků strůjci módních trendů. Nikdo si nezaslouží trpět v nějakých upnutých šatech u konce s dechem jen proto, aby unikl vyobcování ve jménu stylu.

Podle tisku, který už pár dní neprobíral nic jiného než náš *Chic*, jde o záležitost podvratnou, tedy revoluční, tudíž francouzskou. My svou práci vnímaly spíš jako akt velkorysosti. Katapultoval nás do čela jednoho malého start-upu. Což je důkazem toho, že z laskavosti si člověk nikdy nemá utahovat. Nejenže je to ošklivé, ale jde to zcela proti ekonomickému duchu.

K. mechanicky zkoukla svůj odraz v zrcadle. Usmála se. Měla na to právo. Být na jejím místě, sama sobě vlepím pořádnou pusku. S těmi svými rysy madony vyvedené renesančním mistrem a s vodopádem hnědých kadeří byla úchvatná. Nebyla jsem jediná, kdo si to myslel. Mohla mít každého chlapa, kterého chtěla. Ovšem, a to je velké štěstí pro její duševní rozpoložení, zřídkakdy je chtěla na víc než jednu noc. Jeden naivka se nechal unést a navrhl jí navázání skutečného vztahu. Dostal velmi osobní dárek na rozloučenou. Toaletní mýdlo, na něm pár zaschlých chlupů a k tomu rukou psaný vzkaz: „Tak tohle je život ve dvou.“ Zdál se jí tak dojemný, že dostala chuť otevřít mu oči.

Nakonec se svalila na kanapátko a podívala se na mě. Jako vždy rychle pochopila, že přijdu s otázkou, která se jí nebude zamlouvat.

„Ok. Pochopila jsem. Nejde o smlouvu. Tak o co, dělej, vysyp to!“

„Čistě teoreticky, večere nemůže bejt nic až tak nebezpečnýho, co říkáš?“

„U tebe když věta začíná ‚čistě teoreticky‘, tak je VŠECHNO nebezpečný. A zvlášť večere s NÍM,“ odpověděla a z tašky, ve které s sebou vláčela to nejpodstatnější ze svého života, vytáhla notes.

V kabince se rozhostilo tíživé ticho.

„Že bys mi to trochu osvětlila?“ navrhla jsem poněkud nesměle.

„Tak hele, na Zemi je sedm a půl miliardy lidí. Z toho je kolem padesáti procent chlapů. Zhruba deset procent jakž takž ujde a jedno procento je k sežrání. To je spousta lidí, a ty...“

„A já?“

„A ty si vybereš zrovna toho, co prostě nejde!!!“

Začala si něco nervózně čmárat a já hledala slova, která by odvrátila její výbuch.

„Můžu ti to vysvětlit.“

„Nemám čas. Makám.“

„Na novým příspěvku?“

„Ne. Dělán si *keep calm* seznam. Abych byla přesná, snažím se vzpomenout si na všechny důvody, proč tě mám vlastně ráda.“

„Je to jenom večere. A krom toho, teď už ho znám jako své boty. Četla jsem všechny jeho knížky, jeho články, jeho stránku na Wikipedii...“

„Pocit, že tohle jsem už jednou zažila, je přímo k popukání. A jak si tak vzpomínám, neskončilo to dobře.“

„K., *please*.“

Nechala poznámky poznámkami a zvedla ke mně oči. Měla dost našťvaný výraz.

„Já věděla, že tě nemám nechávat samotnou v butiku Zadig a Voltaire.“

„Vtipný,“ odsekla jsem. „A stejně se nespecializuje na Voltaira, ale na Kierkegaarda.“

Pokrčila rameny, aby dala najevo, že o to přece nejde. Pak si to rozmyslela. Nakonec o to vlastně jde.

„Mohla bych vědět, kdy přesně ti mozek vypověděl službu a rozhodnul, že ten tvůj novinář a pseudofilozof je důležitější než náš projekt?“

Bylo normální, že reaguje tímhle způsobem. Každá z nás šla na věc jinak. Kdyby si K. měla vybrat filozofa, brala by Descarta. Věřila jedině číslům, procentům a rovnoramenným trojúhelníkům. Měla být matematik. Na střední nastoupila s dvouletým předstihem. Ale tam, odkud pocházela, na předměstském sídlišti s „nekonečným výhledem“ na neutěšené okolí severní dálnice, „se i z těch nejnadanějších holek jako na běžícím pásu stávají epilátorky, a to bez výjimky“, jak mi jednoho dne vysvětlila.

Jestli se teď zvedne, odejde. Musím najít způsob, jak ji zadržet.

Začala si sbírat věci. Moje slavná kreativita mě nechala na holičkách, protože jediné, co se mi podařilo ze sebe dostat, bylo:

„Ne, K., počkej. Neodcházej.“

„Já neodcházím, já zaujímám pozici kouřící lamy.“

„Odkdy ty dáš na jógu?“

„Od chvíle, kdys mě přiměla se modlit. Doufám, že M. co nejdřív dorazí, aby zabránila tomu, že naši budoucnost vyhodíš do povětří.“

„K...“

Proč nikdo nevymyslel pozici lamy kouřící obří žváro? To by aspoň trochu uvolnilo atmosféru. K. se pro zklidnění třikrát hlasitě nadechla a vydechla. Kyslík ale zjevně nevyřešil všechno, protože pěníla dál.

„Tak hele, statisticky existuje nulová pravděpodobnost, že holka, která dřela jako magor, aby získala

nezávislost, by všechno ohrozila jen kvůli pitomý večeri s nějakým chlapem.“

Pečlivě artikulovala. Věděla jsem, že každé slovo měla přesně promyšlené. Dopředu jsem znala i ta, která se chystala dodat. Její projev jsem mohla rovnou odrecitovat.

„Ten týpek, co přišel s konceptem přitažlivosti mezi samečkem a samičkou, by mohl dávat Markovi Zuckerbergovi speciální lekce z marketingu. Nemůžu uvěřit, že po tom všem, co se napsalo o nutnosti zajistit přežití druhu, jsi pořád tak naivní. Jako by nestačilo si pěkně užít, nějaký chytrolín dostal ten inteligentní nápad ještě něco přihodit. Lásku. A spoustu keců.“

Byla rozjetá. Už se nedala zastavit. Modlila jsem se, aby nevytáhla mou milostnou historii. S takovou vzpomínkou vždycky bylo, řekněme, trochu těžké se srovnat.

„Uvědomuješ si ale, že díky tomuhle mámení prosperují průmyslový impéria. Jen tak namátkou, abychom nezdržovaly: kosmetika, spodní prádlo a všechno to kolem, hadry, boty. K tomu seznamu můžeme logicky přidat časopisy typu *Jak zhubnout*, *Krásné poprsí pro šťastný život* a veškerou literaturu toho žánru. První, co po ránu řeknou týpci, který díky tomuhle vydělávají haldy peněz, je: Díky, lásko.“

Kdybych byla racionální stvoření, musela bych uznat, že má stoprocentně pravdu. Ovšem mou parketou je „intelektuální kreativita“. A má kreativita se už pár týdnů soustředěně věnovala vzpomínce na jeden pohled. Na jeho pohled. Měsíce práce potenciálně zmařené jedním mávnutím řas. A to všechno kvůli Zadigovi, Vol-

tairovi a Kierkegaardovi. Musím říct, že jeden svetr, dva filozofové a jeden planoucí brunet, to je na samotnou holku trochu moc...

O půl roku dříve

Normálně jsem hodná holka. Když se potkám s krásnou paní Rameauovou, sousedkou z prvního patra, která v naší uličce venčívá pejska, hezky se na ni usměju. A držím se, abych mlčela. Ve skutečnosti ale toužím po tom, otevřít jí oči. To zvíře, které si pořídila za horentní sumu, zjevně není příslušník žádné psí rasy, ale spíš chlupatá koule, plod pohoršlivé lásky makaka a siamské kočky.

Taky jí nikdy neříkám, že existují dobří lidé, kromě jejího manžela, u nichž se můžeme prostě natáhnout na gauč a spustit na ně proud svých traumatizujících zážitků z raného dětství. Přesně těch, které nás v dospělosti přimějí nábožně pokleknout a sebrat ze země to, co na ní zanechaly útroby čtvernožce, a ještě si říkat, jak je to úžasné.

Jsem opravdu hodná holka. A vím, že té ženě není nutné připomínat hned dvě bolestné skutečnosti.

Jednoho dne její manžel, přední psychiatr, který analyzoval dobrou polovinu mozků francouzské kine-

matografie, šel pro chleba. A jako v seriálu *FBI: Beze stopy* se už nikdy neobjevil. Chudák paní Rameauová. *Zaprvé* proto, že policisté pověřeni vyšetřováním dalšího osudu jejího muže nebyli tak žhaví jako ti, kteří jsou k vidění v televizi. *A zadruhé*, nikdo nikdy nepochopil, proč se vypařil.

Až na mě, samozřejmě, já si totiž rychle našla jasnou spojitost.

Jednoho rána jsem nedopatřením ve dveřích výtahu přivřela Minúovi ocásek. No není to jasná indicie? Nikdo nikdy nedal svému psovi jméno Minú, leda při vážných pochybnostech o jeho rodokmenu. Minú přesto zaštěkal. A tehdy se na mě pan Rameau usmál tak, jako se neusmál od loňska, kdy mě potkal v mých údajně neprůsvitných bílých šatech, které se nošením ukázaly jako naprosto průhledné. Bylo to jasné. Pan Rameau zbožňoval bílou a šaty, zato nenáviděl Minúa. A proto se pokoušel vyvíjet na svou ženu psychologický tlak, aby své zvíře jednou provždy svěčila odborníkům v pařížské zoo. Dostali bychom konečně odpověď na otázku, která svrběla na jazyku všechny sousedy od chvíle, kdy paní Rameauová s tím stvořením přišla. Mají se v domě zakázat psi, kočky, či ještě radikálněji všechno, co má chlupy?

Zkrátka, tihle vyšetřovatelé nejsou tak zdatní jako hoši z *FBI: Beze stopy*, nikdy si nedali do souvislosti odchod pana Rameaua s notně zvětšelym lodním kufrem Louis Vuitton, v němž si v prvním patře našeho dvě staletí starého domu udělalo jedno zvíře pelíšek. Polehčující okolností je, že na honosném Levém břehu je taková psí bouda něco zcela běžného. A je fakt, že

v New Yorku, kde zasahuje Jack Malone a jeho parta, to tak není.

Často se modlím, aby můj manžel toho statečného Jacka napodobil a nevracel se domů dřív než nad ránem. Ostatně už pár týdnů, když kolem osmé překročí práh našeho bytu, ho vítám slovy: „Dobrý večer, Jacku.“ V Big Storů jsem si v příručce *Účel vždy světi prostředky* přečetla, že svých snů se nesmíme vzdávat. Jack ale nikdy nereagoval. Beze slova zhltnul večeři, kterou jsem mu nachystala, a svalil se na kanape, jako kdyby celý den snil jen o chvíli, kdy se konečně bude moct pomilovat s jeho opěrkou.

Když se všechny mé večery začaly podobat polární pustině, kde si člověk nepopovídá ani s medvědem, začala jsem pochybovat, jestli stojí za to být hodná holka. Z oděru navoskovaného dřevěného obložení ve výtahu našeho výstavného historického domu se mi začínalo dělat špatně. A překvapil mě jeden opakující se sen. V něm Minú dlouze čural na těžké vstupní dveře barvy lišejníku. Všichni obyvatelé domu tleskali. Madam Rambeauová zvolala: „Na kočku je to mužný výkon, co!“ A já vítězně vykřikovala: „Já to věděla! Já to věděla!“ Pak jsme si všichni padli do náruče. Jedno gigantické objetí v poklidné ulici na Levém břehu. Okamžik živé pospolitosti, která je na těch několika kilometrech čtverečních, kde je nevzrušený poklid legální drogou, zcela nepatřičná. Pak přijde probuzení a já se převaluju na posteli. Tehdy začne opravdová noční můra. Vždycky nám říkají, že se žabák nakonec promění v prince. Že se princ může proměnit v žabáka, neřeknou nikdy. To by ale měli.

Můj manžel není ošklivý. Je dokonce velmi hezký. Má americkou čelist. Vlasy jako surfař. Přímo jako „surfař, s kterým by si to člověk s chutí rozdál“, jak poznamenala K., když ho poprvé viděla na fotografii. Blankytně modré oči ladící s Indickým oceánem. Své svaly miluje tak, že jim každé ráno úderem šesté začne věnovat tu nejlepší péči. A svaly mu to oplácejí. Dívat se na to není zas tak nepříjemné. Skutečný problém ovšem je, že můj muž není nijak laskavý člověk.

Já jsem hodná holka. Ale pro jednu jsem svou matku neposlechla. Ala zrovna byla někde v Západní Papui, když jsem jí poslala telegram: *Mami, budu se vdávat. STOP. Dám si pauzu ve studiu. STOP. Je úžasný. STOP.*

Její lakonická odpověď: *Chudinko moje, dobrovolně lezeš do svěrací kazajky. Myslela jsi na záložní plán pro případ, že by ses v ní nakonec mohla udusit?* mi měla jako varování stačit. Ale ne, já ten den její připomínku ignorovala a proklínala sobecké osmašedesátníky jezdící si po světě s nostalgií po té jejich zasn... revoluci, co byla úplně na hov...

Je třeba říct, že Jack se mohl přetrhnout, aby mě získal. Po třicáté třetí večeři, kterou připravil, jsem mu nakonec podlehla. Tasil zbraň nejtěžšího kalibru, svou lilkovou *parmigianu*. Pokrm, který dovedl k dokonalosti. Nešlo odolat. A to i přesto, že ve mně kluci typu *pretty boy* vášeň nikdy nevzbuzovali. Já vždycky horovala pro takové, ve kterých něco je. Pro hlavy otevřené. On byl hvězdou fakulty. Všechny holky po něm prahly. Všechny až na jedinou. Na mě. Měla jsem s ním jít na skleničku, hned jak mě o to poprvé požádal. Usnadnilo by mi to život. Tehdy jsem to ještě netušila, ale Jack